

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VVU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliehebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

Ik ben er weer. Na de Galapagoseilanden waar de overweldiging van de natuur me weerhield van het schrijven, na Quito waar eerst het bericht dat mijn moeder was opgenomen in een hospitaal en 5 dagen later het bericht dat ze was overleden, na 4 weken Nederland waar de begrafenis en de nasleep me ervan weerhielden om mijn reisdagboek bij te houden, heb ik het weer: ik moet schrijven! Ja ... dan is het even tijd om alles te laten bezinken en te verwerken. En Mindo is daarvoor uitermate geschikt. De jungle, de rust, de stilte en de natuur zijn voor mij de dingen om tot mezelf te komen. En dat is wat ik hier doe.

Een leuke herstart

Ecuador, Mindo, 17-5-2006

Gisteren arriveerde ik in Mindo en in mijn reisgids las ik dat je in het hostel "Jardin de las Orquideas" kon overnachten. Mooie tuin stond er in de gids. Dat betekent vaak ook aardig wat vogels, dus er naartoe. Aan de rand van het dorpje had de eigenaar Hugolino een cabana voor me en voor slechts \$ 14,00 per dag incl. ontbijt kon ik zo lang blijven als ik maar wilde. Mijn plan was er zo'n 3 à 4 dagen te blijven. Toen Hugolino me mijn cabana aanwees, zat er op het pad een *rufous motmot* (rosse motmot), een prachtige vogel en een mooi

welkom. Terloops informeerde ik of hier in de buurt ook een plek was waar ik rode rotshanen kon zien. "Ja hoor", zei Hugolino, "we hebben hier een lek". Hoewel zo'n uitspraak voor een commandant van een onderzeeboot rampzalig zou klinken, klonk het mij als muziek in de oren. Een "lek" is in vogeltermen namelijk een baltsplaats. "Als je wilt breng ik je er morgen heen", vervolgde Hugolino, "ik ben namelijk ook vogelgids". Goed plan leek me.

Na een korte nacht vol muggen om half 5 opgestaan en in de duisternis met de auto vertrokken. Een onverharde weg door de jungle, vol kuilen en gaten. Na zo'n

3 kwartier kwamen we op een nog slechter boerenpad en tenslotte stopten we bij een finca (boerderij). “Nu nog de berg op”, zei Hugolino. Ik keek om me heen, maar in het pikkedonker was geen berg te zien. Met z'n tweeën gingen we een smal, nat en modderig pad op dat al gauw steil omhoog ging.

Na een kwartier klonk er links van ons een “boeboeoe”-geluid. “Gallo de Penha” (Rotshaan)? vroeg ik. “No”, zei Hugolino “een *spectacled owl*” (briluil). Da's ook mooi meegenomen dacht ik. We bleven even staan terwijl Hugolino de roep nadeed om de uil te lokken. Gelukkig dacht ik want ik was al aardig buiten adem vanwege de steile klim. Stilletjes hoopte ik dat we er al bijna waren, anders zou de *spectacled owl* wel eens de laatste vogel kunnen zijn die ik op mijn lijst kon toevoegen. Na nog een halfuur klimmen kwamen we aan op de plek. Een bankje en een bladerdakje erboven. Ik doornat van het zweet, hijgend als het welbekende hert en nog net in leven.

Rotshaan - Jack Folkers

We zaten nog maar net of we hoorden rechts van ons een hard kakelend en sissend geluid. “Gallo de penha”, zei Hugolino. Hoewel het nog steeds donker was, pakte ik mijn camera maar vast en zette hem op mijn statief. Even later weer gekakel, nu van verschillende kanten en... zelfs donkere schimmen van de rotshanen. Het duurde nog zeker 10 minuten eer het begon te schemeren en warempeel was er nu wat roods te zien. Van links naar rechts ging het gekakel, dan weer verderop, dan weer dichterbij en gelukkig steeds duidelijker zichtbaar. Na een uurtje kon ik zelfs redelijk foto's maken. Helaas mocht ik mijn flitser niet gebruiken, maar terecht is het verboden omdat rotshanen in tegenstelling tot veel

andere vogels, erg gevoelig zijn voor flitsen. Al met al hebben we daar zeker 2 en een half uur gezeten en niet alleen de rotshanen bewonderd maar ook vele andere vogels. Zo nu en dan klonk het geluid van de *toucan-barbet* (toekanbaardvogel) en *golden-headed quetzal* (goudkopquetzal) en lieten aracari's (een soort kleine toekan), verschillende soorten boomkruipers en diverse soorten tangara's zich prachtig zien.

De eerste Mindo-ochtend was al onvergetelijk en een leuk begin na 4 weken in Nederland geweest te zijn.

“William & Mary”

Ecuador, Mindo, 27-5-2006

Het is 6 uur 's avonds. Ik zit op het balkon van mijn cabana. Het regent en door de bomen heen zie ik de wolken roze kleuren door de zonsondergang. Ik denk terug aan gisteren, aan mijn bezoek aan Refugio Paz de las Antpittas.

Een dag of 5 geleden zat ik in het enige internetcafé van Mindo mijn foto's te bewerken toen er opeens achter mij iemand vroeg “birdwatcher?”

Het bleek Roger, een Zweed, te zijn die hier al 18 maanden woont en als vogelgids werkt. We raakten natuurlijk aan de praat en hij gaf me wat tips. Op een gegeven moment vroeg hij of ik al bij Paz de las Antpittas was geweest. “Nee”, zei ik, “maar wat is dat eigenlijk?” Hij vertelde dat zo'n kilometer of 25 hiervandaan een man een finca heeft waar een groot stuk jungle bij is. In die jungle zitten *antpittas* of mierpittas zoals ze in het Nederlands heten, wel 3 soorten. Miervogels zijn hoog-op-de-poten-staande vogels die op de bodem van de dichte jungle leven. Zeer onopvallend, geruisloos en dus bijna niet te zien, laat staan te fotograferen. Het bijzondere van deze plek is dat de eigenaar, Angel Paz, de vogels dagelijks voert waardoor ze gemakkelijker te zien zijn. Een van de vogels, een reuzenmierpitta, zou zelfs uit de hand eten. Of het allemaal biologisch verantwoord is, weet ik niet, maar de gedachte aan unieke foto's prikkelde me en daarom besloot ik maar eens aan Hugolino, de gids waar ik tot dusver steeds mee op pad ben geweest en die ik niet wilde passeren, te vragen of hij de plek kende. Hij wist van de plek maar was er zelf nog nooit geweest. Wel kon hij me vertellen dat de plek bijzonder vogelrijk moest zijn. Er komen 2 soorten quetzal voor en er is zelfs een rotshanen-lek.

Dus, een auto geregeld en de volgende ochtend weer om 5 uur in het donker vertrokken. Om een uur of 6 waren we op de plek van bestemming. Angel stond ons al op te wachten. Toen ik hem een hand gaf, merkte hij op dat de kleur van mijn trui (oranje) niet zo geschikt was om te gaan vogelen. Maar ja, het was behoorlijk fris die ochtend en het is mijn enige warme shirt, dus wat doe je dan. Als excuus bedacht ik dat de rotshanen ook oranje zijn en dat het dus juist wel eens heel slim zou kunnen zijn om in het oranje gekleed te gaan.

We gingen op weg en een kwartier later hoorden we het geblaas en gekakel al. Even later bereikten we de plek, een afdakje, waarvandaan we een viertal baltzende rotshanen konden bewonderen. Een uur en ongeveer 100 muggenbeten later had ik een paar leuke foto's.

We gingen weer verder, mierpitta-tijd. Angels broer was ons al achterna gekomen met een potje wormen. Dat is wat ze eten.... Je vraagt je dan af waarom ze deze vogels in vredesnaam mierpittas noemen als ze regenwormen eten. Waarom dan niet wormpittas of pierpittas? Enfin, Angel legde uit dat hij de verschillende pittas namen had gegeven. De plek waar we nu stonden was het domein van Maria, een reuzenmierpitta. “Mari Maria Maria Maria” werd er luid geroepen. Dan sta je even raar te kijken. Sta je daar midden in de jungle, wordt Maria aangeroept. Na een paar keer roepen verscheen ze op het paadje waarop we stonden. Een grote bruine vogel, heel hoog op de poten, die als een soort kangoeroe achter Angel aan sprong. Al “Maria”-roepend liepen we naar de plek waar ze altijd worden gevoerd. We passeerden even later de plek waar Willy leeft, een geelborst-mierpitta.

Ietsje kleiner dan Maria en ook iets schuwer.

In optocht gingen we verder, Hugolino voorop, daarachter ik, toen Angels broer en Angel en daarachter de 2 mierpittas. Op naar de eetplek. Bij de voerplek kon de schranspartij beginnen. Inderdaad! Maria at uit de hand. Willy bleef liever in het struikgewas. Ondanks dat het voeren op een donkere plek plaatsvond, toch nog leuke foto's kunnen maken. En bovendien een reeks nieuwe soorten erbij.

Naast "William en Mary" heb ik ook nog *crested quetzal* (kuifquetzal), *orange-breasted fruiteater* (oranjebuik-cotinga), *common potoo* (grijze reuzennachtswaluw) en vele andere gezien, echte wilde, deze laatste!

Reuzenmierpitta - Jack Folkers

Een bijzondere plek

Ecuador, Mindo, 28-5-2006

Ik ben terug op een van de jungletrails van het "Yellow House", La casa Amarilla. Een paar dagen eerder was ik er ook. Yellow House is een hostel in Mindo met daarachter een groot stuk secundair regenwoud. Een zestal trails, smalle en soms moeilijk begaanbare paadjes, loopt er doorheen. Ik ben teruggegaan omdat het er zo lekker rustig is. Om maar een cliché te gebruiken: "de stilte is oorverdovend".

Rustig loop ik naar trail 6, het verste en meest afgelegen stuk. Nog niemand ben ik tegengekomen. Ik ben de enige in dit stuk jungle, denk ik, afgezien van de insecten, vogels en andere dieren. Ik las de vorige keer in het logboek dat er wel eens brilberen gezien worden. Die zou ik zelf ook wel eens willen zien. Ik heb tenslotte zelf ook een bril. Even verder hoor ik geritsel. Zou het er eentje zijn? Ik blijf stilstaan. Nee, een blad, denk ik, dat van de bomen valt.

Verderop stroomt een riviertje en ik stop weer. Ik doe mijn rugzak af, leg mijn camera, die ik om mijn nek had, er bovenop, en ga zitten. Midden op het pad. Er is toch niemand die ik in de weg zit. Mooi is het hier, alleen maar bomen. Groen, overall groen en alleen als ik recht naar boven kijk, zie ik een stukje blauwe he-

mel. Hier en daar wat gefluit van verborgen vogels en een kabbelend beekje. Ik droom een beetje weg. Het lijkt wel alsof ik verdwijn in dit plekje, alsof ik erin word opgenomen...en het voelt lekker.

Er zijn een paar plekken waar ik dit eerder voelde. In Swaziland waar ik "weg-zonk" in een rivierduin en (gelukkig) bij mijn positieven kwam toen er een zwarte neushoorn vlakbij me in een poeltje ging baden. En ook aan het begin van deze reis, in Tikal, boven op temple 5 waar ik anderhalf uur lang helemaal "weg" was. Ik vraag me nog wel eens af waarom ik deze reis aan het maken ben. Waar dient het voor, wat is de bedoeling? Ik weet het nog steeds niet. Maar ik denk wel dat deze plekken er wat mee te maken hebben.

Een bijzondere plek - Jan van Nes